

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 12.747 van 7 maart 2018
in de zaak A. 224.301/XIV-37.616**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Zouhaier Chihaoui
 kantoor houdend te 1083 Ganshoren
 Landsroemlaan 40
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN
EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 22 januari 2018, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 197.456 van 5 januari 2018 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 30 januari 2018 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

In het enige middel herhaalt verzoeker in wezen het standpunt uit zijn verzoekschrift tot nietigverklaring dat zijn voorgehouden illegaal vertrek uit Pakistan met het gebruik van andermans paspoort “strafbare feiten zijn waarvoor de Pakistaanse

wetgeving een gevangenisstraf voorziet, die, bij wijze van herhaling, worden uitgevoerd in uiterst menonwaardige en zelfs levensbedreigende omstandigheden”.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aanvaardt in het bestreden arrest dat afgewezen asielzoekers na hun terugkeer in Pakistan aangeklaagd kunnen worden “indien blijkt dat de betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving”, doch hij wijst erop dat daaruit “op zich geen reëel risico op ernstige schade kan worden afgeleid daar een soevereine staat het recht heeft om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende (straf)wetgeving aangaande mensenhandel of -smokkel of migratie te handhaven”, dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt “dat overtredingen van de immigratiewetgeving, gaande van het illegaal uitreizen tot mensensmokkel, naargelang de ernst van de inbreuk bestraft kunnen worden met een boete en/of een gevangenisstraf die kan oplopen tot vijf jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing” en dat verzoeker niet in concreto aantoont terecht te komen in slechte detentieomstandigheden in Pakistan, waarbij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst op informatie van “verschillende onafhankelijke en betrouwbare (inter-)nationale (mensenrechten)organisaties, waaronder Amnesty International, Human Rights Watch en UNHCR in de afgelopen paar jaar”. De “schaarse berichten omtrent incidenten bij gedwongen verwijderingen naar Pakistan” doen de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet anders besluiten.

Uit het voorgaande blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het voorgehouden reële risico op ernstige schade omstandig heeft onderzocht. De Raad van State vermag als administratieve cassatierechter niet in de beoordeling van de zaak zelf te treden en het komt hem derhalve niet toe zijn eigen beoordeling van het al dan niet bestaan van een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar Pakistan in de plaats te stellen van de beoordeling door de rechter ten gronde.

Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op zeven maart tweeduizend achttien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams